

τούς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήϊον ἔσται.” 370
 Ἦ, καὶ ἀνακλιθεὶς πέσεν ὕπτιος, αὐτὰρ ἔπειτα
 κείτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, καδ δέ μιν ὕπνος
 ἦρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος
 φωμοὶ τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἴνοβαρείων.
 καὶ τότε ἔγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, 375
 ἦος θερμαίνοιτο· ἔπεσσι τε πάντας ἑταίρους
 θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἄψεσθαι, χλωρός περ ἐών, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
 καὶ τότε ἔγὼν ἄσσον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι 380
 ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλάϊνον, ὄξυν ἐπ' ἄκρω,
 ὀφθαλμῶ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἐρεισθεὶς
 δίνεον, ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνήρ
 τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι 385
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·
 ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῶ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες
 δινέομεν, τὸν δ' αἶμα περίρρεε θερμὸν ἐόντα.
 πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν ἀϋτμῆ
 γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ρίζαι. 390
 ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον
 εἶν ὕδατι ψυχρῶ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα
 φαρμάσσω· τὸ γὰρ αὐτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῶ.
 σμερδαλέον δὲ μέγ' ὦμωξεν, περὶ δ' ἴαχε πέτρη, 395
 ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ'. αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἶματι πολλῶ.
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἔο χερσὶν ἀλύων,
 αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἳ ῥά μιν ἀμφὶς
 ὦκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας. 400
 οἱ δὲ βοῆς αἴοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
 ἰστάμενοι δ' εἴροντο περὶ σπέος ὅττι ἐ κήδοι·
 “Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὦδ' ἐβόησας

τους ἄλλους προηγουμένως· αὐτὸ θα εἶναι τὸ δῶρο σου.» 370
 Εἶπε, κι ἀνακλιόμενος ὕπτιος ξάπλωσε, ἀμέσως ἔπειτα
 στο πλάι γέροντας τὸν παχυλὸν αὐχένα ἔμενε ἐκεῖ, κι αὐτὸν ο ὕπνος
 ποὺ ὅλα τα δαμάζει πήρε· ἀπ' τὸ λαρύγγι τοῦ ξεβράζονταν κρασί
 καὶ κρέατα ἀνθρώπινα· καὶ διαρκῶς ρεούταν βαρὺς ἀπ' τὸ κρασί.
 Τότε ἀκριβῶς ἐγὼ τὸν πάσσαλο βαθεῖά στη στάκτη ἐβάλα, 375
 ωσότου νὰ πυρώσει· καὶ σ' ὅλους μιλώντας τοὺς συντρόφους
 ἐδίνα θάρρος μήπως καὶ κάποιος ἀπὸ φόβο πίσω μου κάνει.
 Ἀλλ' ὅταν ἐντελῶς ο πάσσαλος ἀπὸ ἐλιά μες στη φωτιά νὰ πυρακτώσει
 ἐμέλλε, μια καὶ χλωρὸς ἀκόμη ἦταν, καὶ δυνατὰ λαμπύριζε,
 τότε ἀκριβῶς ἐγὼ βιαστικά ἀπ' τὴ φωτιά τὸν τράβηξα, ἐνῶ οἱ σύντροφοι 380
 γύρω μου στέκονταν· καὶ θάρρος μεγάλο μας ἔδωσε ο θεός.
 Αὐτοὶ λοιπὸν τὸν πάσσαλο ἀπὸ ἐλιά, στην ἀκρὴ μυτερό, ἀρπάζοντας
 στο μάτι τοῦ τὸν ἐμπήξαν· κι ἐγὼ σπρώχνοντας ἀπὸ πάνω
 τὸν περιέστρεφα, καθὼς ὅταν τρυπᾶ με τὸ τρυπάνι κάποιος
 ξύλο καραβιού, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ κάτω με τὸν ἱμάντα τὸ τραβούν 385
 κι ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές, καὶ αὐτὸ μανιωδῶς κινεῖται ἀδιάκοπα·
 ἔτσι μέσα στο μάτι τὸν πυρακτωμένο πάσσαλο γερά κρατώντας
 περιστρέφαμε· κι ολόγυρα ζεστό τὸ αἶμα ἔτρεχε.
 Κι ὅλα στο πλάι, βλέφαρα καὶ φρύδια, τσουρούφλιζεν ἡ φλόγα
 καθὼς ἡ κόρη τοῦ ματιοῦ καιγόταν· κι ἀπ' τὴ φωτιά τσιτσίριζαν οἱ ρίζες τοῦ. 390
 Πῶς ἀνδρὰς χαλκιὰς μεγάλο πέλεκυ ἢ καὶ σκερπᾶνι
 βυθίζει σε νερὸ ψυχρὸ σκληραίνοντας κι αὐτὰ ὅπως τὰ βάζει καὶ τὰ βγάζει
 τσιτσίριζον δυνατὰ – γιατί μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀποκτᾶ τὸ σίδηρο ἀνοχὴ –
 ἔτσι τὸ μάτι τοῦ τσιτσίριζε γύρω στὸν πάσσαλο ἀπὸ ἐλιά.
 Μούγκρισε φοβερά κι ολόγυρα ἀντήχησε ἡ πέτρινη σπηλιά, 395
 κι ἐμεῖς ἀπὸ τὸ φόβο μας πίσω ἀποσυρθήκαμε. Εκείνος πάλι
 τὸν πάσσαλο ἀπὸ τὸ μάτι τράβηξε στο αἶμα βουτηγμένο.
 Αὐτὸν λοιπὸν ἔπειτα ἀλλόφρων πιάνοντας με τὰ χέρια πέταξε ἀπὸ πάνω τοῦ,
 ἐνῶ με ἀγριεῖς, δυνατὲς φωνές τοὺς Κύκλωπες καλούσε, οἱ ὁποῖοι
 γύρω ἐκεῖ σε σπήλαια κατοικοῦσαν σ' ἀκρώρειες ἀνεμόδαρτες. 400
 Κι ἐκεῖνοι τὶς φωνές τοῦ ἀκούγοντας ἄλλος ἀπὸ ἀλλοῦ μαζεύονταν,
 κι ἀφοῦ στο σπήλαιο γύρω στάθηκαν ρωτούσαν ποιά ἡ ἀνάγκη τοῦ·
 «Κάτω ἀπὸ ποιά τόσο μεγάλη συμφορὰ, Πολύφημε, ἔτσι φωνάζεις

νύκτα δι' ἀμβροσίην και ἀϋπνους ἄμμε τίθησθα;
 ἦ μή τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει; 405
 ἦ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνει δόλω ἢ βίηφι;"
 Τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 "ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλω οὐδὲ βίηφιν."
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 "εἰ μὲν δὴ μή τίς σε βιάζεται οἶον ἐόντα, 410
 νοῦσόν γ' οὐ πως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι,
 ἀλλὰ σύ γ' εὐχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι."
 Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες, ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν και μῆτις ἀμύμων.
 Κύκλωψ δὲ στενάχων τε και ὠδίνων ὀδύνησι, 415
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἶλε θυράων,
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο χεῖρε πετάσσας,
 εἴ τινά που μετ' ὅεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε·
 οὕτω γὰρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο, 420
 εἴ τιν' ἐταίροισιν θανάτου λύσιν ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους και μῆτιν ὕφαινον,
 ὡς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή, 425
 ἄρσενες οἷες ἦσαν ἐϋτρεφῆες δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφῆς εἶρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι,
 τῆς ἔπι Κύκλωψ εὔδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδῶς,
 σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκε, 430
 τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἴτην σώοντες ἐταίρους.
 τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ὄϊες φέρον· αὐτὰρ ἐγὼ γε,
 ἄρνειὸς γὰρ ἔην, μῆλων ὄχ' ἄριστος ἀπάντων,
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβῶν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεῖς
 κείμην· αὐτὰρ χερσὶν ἄώτου θεσπεσίοιο 435
 νωλεμέως στρεφθεῖς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ.
 ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἡῷ δῖαν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἡώς,

μέσα στη θεϊκή νύκτα, κι εμάς έχεις αφήσει ξάγρυπνους;
 Μήπως απ' τους θνητούς βίαια κάποιος σου ἄρπαξε τα πρόβατα; 405
 Ἢ μήπως τον ἴδιο εσένα με δόλο ἢ και με βία θανατώνει;»
 Και προς αυτούς πάλι ἀπὸ το ἄντρο ἀπάντησε ο κραταῖός Πολύφημος·
 «Ο Κανείς, ω φίλοι, με σκοτώνει με δόλο κι ὄχι με βία.»
 Κι ἐκεῖνοι ἀνταπαντώντας ἔλεγαν λόγια που πετοῦν στον ἄνεμο·
 «Ἄν μεν λοιπὸν κανεῖς βία δεν σου ασκεῖ και εἶσαι μόνος σου, 410
 τη νόσο του μεγάλου Δία ἀδύνατον να ἀποφύγεις,
 γι' αὐτὸ εσύ ευχῆσου στον πατέρα σου ἄνακτα Ποσειδῶνα.»
 Ἐτσι εἶπαν ἀναχωρώντας, κι ἐμένα γέλασε ἡ καρδιά μου,
 καθὼς το ὄνομά μου τους ἐξαπάτησε και ἡ ὑπεροχὴ του νοῦ.
 Ο Κύκλωψ πάλι μουγκρίζοντας κι ἀπὸ τους πόνους σπαρατάρωντας, 415
 κινούμενος ψηλαφῆτά, ἀπὸ την εἴσοδο ἀφαίρεσε το βράχο,
 ἐνὼ ο ἴδιος κάθισε ἐκεῖ ἀπλώνοντας τα δυὸ του χέρια,
 μήπως και κάποιον ἀνάμεσα στα πρόβατα συλλάβει που πήγαινε μαζί τους
 προς την ἐξοδο· τόσο βεβαίως κατὰ βάθος νόμιζε πως ἡμῶνα ἀνόητος,
 Εγὼ ὡστόσο μηχανεύομαι πῶς ὅλα αἴσια θα τελείωναν, 420
 ἀν ἴσως στους συντρόφους και στον ἴδιο ἐμένα λύτρωση απ' το χαμό
 θα εὑρίσκα· και κάθε εἶδους τέχνασμα και δόλο μες στο μυαλό μου ὕφαινα,
 μια και περὶ ζωῆς ἐπρόκειτο· γιατί μέγα κακό ἦταν μπροστά μας.
 Και ἡ ἐξῆς στο νοῦ μου μέσα φαινόταν ἀρίστη βουλή,
 Ἦταν ἐκεῖ ἀρνια ἄρσενικά δασύμαλλα, ευτραφή, 425
 ὠραία και μεγαλόσωμα, με τρίχωμα σκουρόχρωμο·
 αὐτὰ σιωπηρὰ μαζί τα ἔδεν με λυγαριές ευλύγιστες,
 ἐπάνω στις ὁποῖες κοιμόταν ο τερατώδης Κύκλωπας, που νόμους δεν ἐγνώριζε,
 συν τρία ἐπιλέγοντας· αὐτὸ στη μέση ἔφερνε ἕναν ἄνδρα,
 τα ἄλλα δυὸ στο πλάι βιάδιζαν σώζοντας τους συντρόφους, 430
 Τρία ἄρσενικά ἀρνια τον κάθε ἄνδρα ἔφερναν· ἐγὼ πάλι,
 ὑπῆρχε ἕνα κριάρι, ἀπὸ τα πρόβατα ὅλα το καλύτερο,
 αὐτοῦ τη ράχη ἀρπάζοντας και στη δασύτριχη κοιλιὰ του ἀφοῦ σύρθηκα,
 ἐμένα ἐκεῖ· και με τα χέρια απ' το θεσπέσιο τρίχωμα
 ὄντας ἀνάσκελα κρατιόμουν σταθερὰ με ἀγωνία στη ψυχῆ. 435
 Στη θέση αὐτὴ λοιπὸν στενάχοντας προσμέναμε τη θεϊκὴ Ἡῷ.
 Και μόλις την αὐγὴ φάνηκε ἡ ῥοδοδάκτυλη Ἡώς,